

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน เป็นยุคของกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) มีการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เป็นผลจากการที่ยุคปัจจุบันเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร การติดต่อสื่อสารสามารถทำได้รวดเร็วกว้างขวาง และไร้พรมแดน เป็นผลให้วิถีชีวิต สังคม วัฒนธรรมของผู้คนทั่วโลกมีลักษณะของการแลกเปลี่ยนผสมผสานกันจนเริ่มเป็นไปในแนวทางเดียวกันมากยิ่งขึ้น ซึ่งในโลกธุรกิจก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งปัจจัยเงื่อนไขต่างๆ ทั้งในแง่ของความเป็นอุปสรรคและเป็นสิ่งที่จะช่วยเสริมให้ธุรกิจเกิดความเจริญรุ่งเรือง ทั้งนี้เพราะสิ่งต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วแต่เป็นสถานการณ์ เป็นสิ่งแวดล้อมที่เข้ามาเกี่ยวข้องหรือส่งผลกระทบต่อการค้าและธุรกิจที่กำลังดำเนินกิจกรรมอยู่ในโลกของธุรกิจ เพราะในเรื่องของความเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องของความไม่แน่นอนอันยิ่งการเปลี่ยนแปลงมีมากขึ้นและบ่อยครั้งขึ้น รวดเร็วขึ้น ก็ยิ่งจะทำให้ความไม่แน่นอน ความคาดหวังต่าง ๆ เป็นไปได้ยาก ตลอดจนต้องจับจ้องติดตามความเป็นไปอยู่ตลอดเวลา ความสำคัญจึงอยู่ที่การบริหารจัดการของบุคคล ในการที่จะต้องศึกษาใฝ่รู้ ในการติดตามข้อมูลข่าวสารให้ทันกับกระแสโลก ซึ่งเดิมนั้นทิศทางของกระแสโลกจะเน้นหนักอยู่ในประเด็นสำคัญอยู่ 3 ประการ กล่าวคือความเป็นประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ซึ่งปัจจุบันกระแสของโลกได้มีการให้ความสำคัญไปที่การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา อีกประการหนึ่งด้วย

เหตุที่เรื่องของทรัพย์สินทางปัญญาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและถือเป็นแนวโน้มส่วนหนึ่งของกระแสโลกก็เพราะว่าในเรื่องของทรัพย์สินทางปัญญาเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบัน เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางการค้าและเป็นเรื่องที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในทางการค้า การแสวงหาผลประโยชน์ ไม่ว่าจะเป็ในแง่ของผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา ผู้ที่ได้ใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินทางปัญญา ทั้งนี้เพราะในปัจจุบันนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นยุคของการค้าขายทรัพย์สินที่ไม่มีตัวตน จับต้องไม่ได้ (Intangible Asset) และเมื่อทรัพย์สินทางปัญญากลายมาเป็น

ทรัพย์สินหลัก หรือทรัพย์สินที่เป็นทุน (Core or Asset) ขององค์กรทางธุรกิจ เพราะเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่ามหาศาล และส่งผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญานั้นมีมานานแล้ว แต่ในแง่ของการอ้างอิงกลไกทางกฎหมายในการคุ้มครองป้องกัน และรักษาประโยชน์นั้น เพิ่งจะปรากฏความชัดเจน และมีความเป็นสากลเมื่อมีการนำเรื่องของทรัพย์สินทางปัญญาไปเกี่ยวข้องกับเรื่องของการค้าระหว่างประเทศส่งผลให้มีการปรับปรุงกฎหมายของประเทศต่างๆ ที่เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีความสอดคล้องต้องกัน ดังนั้นบทบาททางด้านองค์กรธุรกิจจึงจำต้องปรับตัว เรียนรู้ และพร้อมรับมือกับเรื่องของทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งนานาประเทศต่างตระหนักถึงความสำคัญ (สุพิศ ประณีตพลกรัง, 2548, หน้า 66-68)

ลิขสิทธิ์(Copyright) จัดเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งนอกเหนือไปจากทรัพย์สินทางปัญญาประเภทอื่นๆ ซึ่งสามารถใช้ดำเนินการใดๆ อันเป็นการแสวงหาประโยชน์ในทางเศรษฐกิจได้เช่นเดียวกับทรัพย์สินประเภทอื่นๆ เช่น การผลิต การทำซ้ำ หรือดัดแปลง การนำงานออกเผยแพร่ต่อสาธารณชน เป็นต้น ซึ่งเมื่อบุคคลใดได้ใช้ความรู้ความสามารถ ทางสติปัญญาและได้สร้างสรรค์ผลงานขึ้นมาแล้ว ย่อมเป็นการสมควรที่เขาจะได้รับประโยชน์อันเกิดจากความอดสาหะของเขาโดยการให้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว(Exclusive Right)ในการนำผลงานนั้นออกเผยแพร่จำหน่าย หรือทำด้วยประการใดๆอันก่อให้เกิดประโยชน์แก่เขา ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ ชื่อเสียง เกียรติคุณ หรือลาภอื่นๆ และเมื่อความเจริญก้าวหน้าทางการสื่อสาร และการที่เทคโนโลยีได้มีการพัฒนาก้าวหน้าไปมากทำให้ผลประโยชน์จากงานสร้างสรรค์มีมูลค่ามหาศาลตามไปด้วย สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาอย่างมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากความมีชื่อเสียง และมูลค่าของงานที่สร้างสรรค์ขึ้นก็คือ การล่วงละเมิดสิทธิ (Infringement) โดยมีขอบของบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้มีสิทธิตามกฎหมายซึ่งการล่วงละเมิดสิทธิดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้หลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นการลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชน ของงานสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์ เพื่อหาประโยชน์ทางการค้าโดยมิได้รับอนุญาต หรือจ่ายค่าตอบแทนแก่ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นๆ อันทำความเสียหายต่อทางเศรษฐกิจ หรือชื่อเสียงคุณค่าทางการค้าของผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ และ เมื่อมีบุคคลอื่นละเมิดลิขสิทธิ์ของตนแล้ว เจ้าของสิทธิคงต้องหามาตรการในการคุ้มครองสิทธิของตนเองด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งในการคุ้มครองสิทธิด้วยการดำเนินคดีในประเทศไทยนั้น ระบบการคุ้มครองสิทธิของประเทศไทย ได้มีการจัดตั้งศาลชำนาญพิเศษที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาและมีคำสั่งต่างๆ เพื่อคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาให้กับเจ้าของสิทธินั้นๆด้วย

สารนิพนธ์นี้ จากประสบการณ์ของผู้ศึกษาได้พบเห็นคดีข้อพิพาทต่างๆ ที่เกิดการฟ้องร้องกันในศาล เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ทำให้เห็นว่าบางเรื่องราวของข้อพิพาทเป็นเรื่องที่

เกี่ยวพันกับการไม่รับรู้ ไม่เอาใจใส่ ไม่มีการบริหารจัดการเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา ทำให้เกิดความผิดพลาดกลายเป็นคดีมีข้อพิพาท หรือเกิดการเสียเปรียบในการทำสัญญาต่างๆ ส่งผลกระทบต่อโอกาสการขยายการลงทุน และแสวงหาประโยชน์ทางธุรกิจบางเรื่องก็ผิดพลาดเพราะเป็นผลมาจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของบุคลากรในระดับผู้ปฏิบัติงาน เช่นการนำเอาเนื้อร้องมาเปลี่ยนท่วงทำนองใหม่ หรือการดาวน์โหลดเกมส์คอมพิวเตอร์จากอินเทอร์เน็ตมาเล่นในเครื่องคอมพิวเตอร์ของตนเอง หรือการนำภาพวาด ภาพถ่าย มาจัดทำเป็นปฏิทินของบุคคล หรือหน่วยงานต่างๆ เพื่อแจกจ่ายให้แก่ลูกค้า อันเป็นการกระทำโดยมิชอบด้วยการลอกเลียนแบบ ทำซ้ำ หรือคัดแปลง หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนของงานสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์ซึ่งการเอาเปรียบโดยไม่เป็นธรรม ซึ่งตามกฎหมายถือเป็นการกระทำละเมิดอันต้องรับผิดชอบทั้งในทางแพ่งและทางอาญา การคุ้มครองในทางแพ่งที่กฎหมายได้กำหนดไว้ในกรณีนี้ ก็คือการยับยั้งการกระทำใดๆ ของบุคคลที่ปราศจากสิทธิตามกฎหมายไม่ให้เกิดการลอกเลียนแบบ หรือ การเอาเปรียบโดยไม่เป็นธรรมจากการกระทำเพื่อใช้ประโยชน์จากงานสร้างสรรค์ การคิดค้น หรือคิดทำ และชื่อเสียงทางการค้าของบุคคลอื่น รวมทั้งการกำหนดลักษณะของการเยียวยาแก้ไข (Remedies) การให้ผู้ละเมิดได้ชดเชยค่าเสียหายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่ถูกละเมิด และการให้ความคุ้มครองชั่วคราวก่อนศาลพิพากษา (Injunction) แต่การเรียกค่าเสียหายจากการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น ต่างจากการชดเชยค่าเสียหาย หรือค่าสินไหมทดแทนจากการละเมิดทั่วไป เพราะความเสียหายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกี่ยวพันกันกับงานที่ได้สร้างสรรค์อันเกิดจากความคิด (Idea) และชื่อเสียงทางการค้า หรือค่านิยม (Goodwill) ที่ไม่อาจจับต้องหรือวัดกันได้ง่าย เพราะต้องอาศัยสติปัญญา ความรู้ ความวิริยะอุตสาหะ รวมทั้งต้องเสียค่าใช้จ่าย ค่าเสียเวลาคิดค้น เพื่อให้ได้มาและเกิดประโยชน์เหนือคู่แข่งในทางธุรกิจการค้าสิทธิดังกล่าวนี้จึงมีคุณค่า (Value) และราคา (Price) ที่สูงมากจนไม่อาจประมาณค่าได้ เมื่อมีผู้ล่วงละเมิดสิทธิแล้ว การพิสูจน์ความเสียหายที่เกิดขึ้นยากที่จะหาหลักเกณฑ์ และวิธีการกำหนดค่าเสียหายได้อย่างถูกต้องแท้จริง (สารีบุตร วงศาสนธิ, 2543, หน้า 2)

ในส่วนของประเทศไทยนั้นจะปรากฏว่าการดำเนินคดีอาญาของคดีทรัพย์สินทางปัญญาของไทยมีสัดส่วนที่สูงมากเมื่อเทียบกับคดีแพ่ง น่าจะเป็นเพราะว่าการบังคับสิทธิในทางทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทย เจ้าของสิทธิมักจะไม่ใช่การดำเนินคดีแพ่ง แต่จะดำเนินคดีอาญาเป็นหลักและจะไม่ดำเนินคดีเอง แต่ใช้วิธีร้องทุกข์ให้เจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานอัยการดำเนินคดีแทน ซึ่งเป็นการเบี่ยงเบนไปจากการบังคับสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาที่เป็นสากลในหลักของเหตุผลทั่วไปของการบังคับสิทธิในทางแพ่ง รวมทั้งสิทธิทางทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศที่พัฒนาแล้ว ในการดำเนินคดีทางแพ่งนั้นเจ้าของสิทธิซึ่งจะเป็นฝ่ายที่ได้รับความเสียหาย และขาดรายได้จะเป็นผู้ที่ต้องดำเนินการเรียกร้องสิทธิและเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีก่อน เพราะเป็นการ

รักษาสีทธิทางแพ่งของตนเจ้าของสิทธิที่ถูกล่วงละเมิดจึง ไม่นิยมที่จะดำเนินคดีเรียกร้องค่าเสียหาย ในทางแพ่งมากนัก (จุมพล ภิญ โยสินวัฒน์, 2545, หน้า 169-170)

ประเด็นในเรื่องความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องค่าเสียหาย และการกำหนดค่าเสียหายอันเกิด จากการละเมิดลิขสิทธิ์ดังที่ได้กล่าวมานี้ นับว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้น ในทางปฏิบัติต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง ในกรณีมีข้อพิพาทเกิดขึ้นมาโดยตลอดนับแต่เริ่มมีการยอมรับและคุ้มครองสิทธิในกฎหมายลิขสิทธิ์ ในแง่ของเจ้าของลิขสิทธิ์นั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือการที่บุคคลดังกล่าวจะเรียกร้อง และพิสูจน์ถึง ค่าเสียหายต่างๆ ที่ตนได้รับได้หรือไม่ อย่างไร รวมถึงวิธีการที่จะพิสูจน์ความเสียหายทั้งที่เป็นตัว เงิน และชื่อเสียงที่เสียไป จากการกระทำของผู้ล่วงละเมิด ซึ่งควรมีพื้นฐานในการคิดคำนวณ อย่างไร ค่าเสียหายควรอยู่ในระดับอัตราใดจึงจะเหมาะสมแก่กรณีที่มีการล่วงละเมิดเกิดขึ้น ส่วนในแง่ของศาลพบว่า หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจในการกำหนด ค่าเสียหายได้อย่างกว้างขวาง โดยกำหนดค่าเสียหายตามควรแก่พฤติการณ์ และความร้ายแรงแห่ง ละเมิด หรือตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหาย แต่โดย ข้อเท็จจริงแล้วศาลไทยกลับบังคับใช้กฎหมายในแต่ละคดีแตกต่างกันออกไป โดยขาดบรรทัดฐาน ที่แน่นอนชัดเจน ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือหลักเกณฑ์ หรือแนวทางในการกำหนดค่าเสียหายที่เป็นธรรม และเหมาะสมทั้งต่อตัวผู้ถูกล่วงละเมิด และต่อตัวผู้ทำละเมิด รวมทั้งต่อสาธารณชนนั้นควรเป็น อย่างไร และควรจะพิจารณาจากปัจจัยข้อใดจึงจะเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย

ในต่างประเทศนั้น หลายประเทศมีกฎหมายเรื่องลิขสิทธิ์ที่ก้าวหน้า และมีประสิทธิภาพ มาก โดยบางประเทศมีบทบัญญัติทางกฎหมาย และหรือหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกิดจากคำ พิพากษาของศาลซึ่งได้วางหลักเกณฑ์ในส่วนของการกระทำต่างๆ ที่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และ ยังรวมไปถึงหลักเกณฑ์ในเรื่องประเภทของค่าเสียหายตามลักษณะต่างๆ ที่ผู้ถูกล่วงละเมิดมีสิทธิจะ เรียกร้องได้ การกำหนดค่าเสียหายแต่ละประเภทรวมถึงหลักเกณฑ์ หรือวิธีการนำสืบพิสูจน์ ค่าเสียหายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจนเป็นกรณีเฉพาะ โดยปรากฏอยู่ในกฎหมายลิขสิทธิ์ หรือจาก กฎหมายที่เกิดจากคำพิพากษาของศาล แต่สำหรับประเทศไทยนั้น เมื่อพิจารณาถึงบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ที่ได้บังคับใช้อยู่จะพบหลักเกณฑ์การกำหนดค่าเสียหายไว้ใน มาตรา 64 เท่านั้น ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา กรณีที่เกิดละเมิดลิขสิทธิ์ และมีการเรียกค่าเสียหาย ศาลไทยก็จะนำหลักกฎหมายเรื่องละเมิด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 ลักษณะ 5 โดยเฉพาะในมาตรา 420 และมาตรา 438 ซึ่งเป็นบทบัญญัติหลักว่าด้วยการกระทำที่เป็นละเมิด และ หลักเกณฑ์ในการกำหนด หรือการชดเชยค่าเสียหายในทางแพ่งมาปรับใช้แทนในฐานะบทบัญญัติที่ โกล้เคียง เพื่อประยุกต์ใช้เป็นเกณฑ์ในการวินิจฉัยความผิด และกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ ดังจะ เห็นได้จากแนวคำพิพากษาของศาลไทยที่ผ่านมาในคดีประเภทนี้

จากปัญหาที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น ผู้ศึกษาจึงเห็นว่ากรณีที่เกิดขึ้นควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ว่าพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันควรที่จะได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนของการกำหนดประเภท หรือลักษณะของค่าเสียหายที่ผู้ถูกล่วงละเมิดลิขสิทธิ์ได้รับ เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างหลักเกณฑ์ หลักปฏิบัติ หรือแนวทางในการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหาย ของคู่ความในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ให้มีความชัดเจนกว่าที่เป็นอยู่หรือไม่ และมีความเหมาะสม หรือสมควรหรือไม่ อย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาบทบัญญัติทางกฎหมาย ตลอดจนแนวคิดและทฤษฎีในเรื่องสิทธิ คุณค่า-แห่งสิทธิ และค่าเสียหายจากการละเมิดสิทธิในคดีลิขสิทธิ์

2.2 เพื่อศึกษาบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทย และกฎหมายต่างประเทศ

2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์หลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าเสียหาย และวิธีการเยียวยาความเสียหายในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ ของกฎหมายไทยที่บังคับใช้ในปัจจุบัน และกฎหมายต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้ใช้กฎหมายทั่วไป โดยเฉพาะศาลในการวินิจฉัยตัดสินคดี

2.4 เพื่อศึกษาบทบัญญัติกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในคดีละเมิดลิขสิทธิ์

3. ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษา จะทำการศึกษาลักษณะในการกำหนดค่าเสียหาย การนำสืบพิสูจน์ถึงค่าเสียหายจากการละเมิดสิทธิในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 โดยเปรียบเทียบหลักเกณฑ์ ของต่างประเทศ จากกรณีปัญหาที่เกิดขึ้น อันได้แก่ บทบัญญัติทางกฎหมาย ตลอดจนคำพิพากษา ทั้งของไทย และต่างประเทศ และนำมาเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างของข้อดี และข้อเสีย

4. สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 แม้จะมีบทบัญญัติหลักเกณฑ์ในการกำหนดลักษณะหรือประเภทของการล่วงละเมิดลิขสิทธิ์ โดยมีมาตรการในการบังคับใช้แก่ผู้กระทำการล่วงละเมิด ในลักษณะมีมาตรการหลายประการ คือ บทกำหนดโทษทางอาญา เช่น ปรับ จำคุก ทั้งจำทั้งปรับ เปรียบเทียบปรับ หรือในส่วนของทางแพ่ง จะมีบทบัญญัติที่ให้ผู้กระทำการละเมิดต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แต่ก็ได้มีบทบัญญัติที่ชัดเจนเพียงพอในการที่จะกำหนดค่าเสียหาย แก่ผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ถูกล่วงละเมิด ซึ่งหากมีการกำหนดหลักเกณฑ์ และสามารถใช้เป็นแนวทางในการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายได้อย่างเหมาะสมกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ซึ่งในประเด็น ส่วนของค่าเสียหายนี้ ตามกฎหมายต่างประเทศจะมีหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้ที่ชัดเจนกว่ากฎหมายไทย ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงศึกษากฎหมายต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับปรับปรุงแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ของไทยให้มีความก้าวหน้าต่อไป

5. วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือ บทบัญญัติของกฎหมายไทย และต่างประเทศ บทความ เอกสารประกอบการอบรม ตลอดจนแนวคำพิพากษาของศาลไทย และศาลต่างประเทศที่เกี่ยวกับการกำหนดค่าเสียหาย และเรื่องการนำพิสูจน์ค่าเสียหายในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ ด้วยการนำมาเปรียบเทียบแนวคิด และทฤษฎีทางกฎหมายต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 เพื่อให้ทราบถึงบทบัญญัติทางกฎหมาย ตลอดจนแนวคิดและทฤษฎีในเรื่องสิทธิ คุณค่าแห่งสิทธิ และค่าเสียหายจากการละเมิดสิทธิในลิขสิทธิ์

6.2 เพื่อให้ทราบถึงบทบัญญัติกฎหมายว่าด้วยการกระทำที่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ตามกฎหมายไทย และกฎหมายต่างประเทศ

6.3 เพื่อให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ในการกำหนดค่าเสียหายและวิธีการเยียวยาความเสียหายจากการละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งตามกฎหมายไทย และกฎหมายต่างประเทศ ทำให้การใช้ดุลพินิจในการกำหนดค่าเสียหาย จากการละเมิดลิขสิทธิ์ของศาลมีขอบเขตหลักเกณฑ์และวิธีการที่แน่นอนชัดเจน และเหมาะสมเป็นบรรทัดฐานเดียวกัน

6.4 เพื่อให้ทราบถึงหลักเกณฑ์ และวิธีการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหาย ในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายของไทย และกฎหมายของต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาทางกฎหมาย วิธีการปฏิบัติ รวมถึงความเหมาะสม และสามารถชดเชยเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ถูกละเมิดได้อย่างแท้จริง และยุติธรรม